

**UCHWAŁA NR 297/XXVIII/2026
RADY MIEJSKIEJ W MYŚLENICACH**

z dnia 1 czerwca 2026 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działania Centrum Usług Społecznych w Myślenicach.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w zw. z art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r., poz. 662) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2025 r., poz. 1691) Rada Miejska w Myślenicach uchwała co następuje:

§ 1.

Rada Miejska w Myślenicach po rozpatrzeniu skargi na działania Centrum Usług Społecznych w Myślenicach, uznaje skargę za bezzasadną.

§ 2.

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Myślenicach do zawiadomienia Skarżącego o sposobie rozpatrzenia skargi.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Myślenicach

mgr Mirosław Fita

Uzasadnienie

W dniu 20 kwietnia 2026 roku od Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie - Wydział Organizacji i Kontroli wpłynęła skarga na działania Centrum Usług Społecznych w Myślenicach w związku z wliczeniem Skarżącemu do dochodu świadczenia pieniężnego w kwocie 200,00zł., przyznanego w ramach pomocy postpenitencjarnej.

W przedmiocie skargi ustalono, iż:

W wyniku złożonego protokołu o pomoc w formie zasiłku stałego przez Skarżącego, pracownik socjalny dnia 17.02.2026 r. przeprowadził wywiad środowiskowy ustalając sytuację osobistą, rodzinną, finansową, majątkową, zawodową i zdrowotną. W wyniku podjętych czynności ustalono, że Skarżący kwalifikuje się do wyżej wspomnianej pomocy. W miesiącu marcu przyznano zasiłek w oparciu o dochód ustalony za miesiąc luty, w którym wypłacono Skarżącemu pomoc postpenitencjarną w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 200,00zł. Z treści skargi wynika, że Skarżący nie zgadza się z decyzją w tym zakresie jednak nie wykorzystał możliwości złożenia odwołania od decyzji do organu wyższej instancji, mimo iż został poinformowany o takiej możliwości w pouczeniu decyzji. Tutejsze Centrum w zakresie przeprowadzania wywiadu środowiskowego, gromadzenia dokumentacji oraz wydania rozstrzygnięcia postępowало w oparciu o przepisy ustawy o pomocy społecznej, gdzie zgodnie z art. 8 ust. 3, przy ustalaniu dochodu uwzględnia się wszystkie uzyskane przychody: „Za dochód uważa się sumę miesięcznych przychodów z miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku lub w przypadku utraty dochodu z miesiąca, w którym wniosek został złożony, bez względu na tytuł i źródło ich uzyskania, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pomniejszoną o: miesięczne obciążenie podatkiem dochodowym od osób fizycznych i koszty uzyskania przychodu; składki na ubezpieczenie zdrowotne określone w przepisach o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ubezpieczenia społeczne określone w odrębnych przepisach; kwotę alimentów świadczonych na rzecz innych osób” oraz zgodnie z art. 8 ust.4 – który stanowi, że do dochodu nie wlicza się wyłącznie świadczeń enumeratywnie wskazanych w tym przepisie.

Z powyższych przepisów jednoznacznie wynika, że przedmiotowe świadczenie wypłacone Skarżącemu nie mieści się w zamkniętym katalogu świadczeń niewliczanych do dochodu. Tym samym brak jest podstaw do jego wyłączenia z dochodu.

W szczególności świadczenie pieniężne wypłacone Skarżącemu nie stanowi jednorazowego świadczenia socjalnego o którym mowa w art.8 ust 4 pkt.1 z uwagi na swój readaptacyjny charakter (tj. wsparcie po opuszczeniu zakładu karnego), a nie charakter socjalny (tj. zaspokojenie bieżących potrzeb bytowych). Dlatego też pomoc postpenitencjarna nie wynika z postanowień ustawy o pomocy społecznej, tylko z przepisów Kodeksu karnego wykonawczego oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Stanowisko organu w przedmiotowej sprawie znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, zgodnie z którym pomoc pieniężna udzielana w ramach pomocy postpenitencjarnej stanowi przychód i podlega uwzględnieniu przy ustalaniu dochodu na gruncie ustawy o pomocy społecznej - tak np. w Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 10 marca 2016 r. sygnatura akt II SA/Po 100/16): „(...) skazanemu zwalnianemu z zakładu karnego, który nie dysponuje wystarczającymi środkami własnymi i nie ma zapewnionych na wolności dostatecznych środków utrzymania, dyrektor zakładu karnego może udzielić pomocy pieniężnej w chwili zwolnienia w wysokości do 1/3 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników lub jej odpowiedni ekwiwalent; środki własne skazanego stanowią środki będące w depozycie oraz przekazane w trybie art. 126 § 1. Z przepisu tego wynika wprost, iż środki będące w depozycie stanowią środki własne skazanego. **Natomiast ewentualna pomoc pieniężna o której mowa w tym przepisie może być uznana za przychód w rozumieniu art. 8 ust. 3 u.p.s.**”.

Należy zauważyć, iż przepisy ustawy o pomocy społecznej w art. 6 nie zawierają odrębnej definicji legalnej pojęcia „dochodu”, lecz określają jego zakres poprzez wskazanie przychodów uwzględnianych oraz katalogu wyłączeń (art. 8 ust 3 i 4 w/w ustawy). W związku z tym ocena tego czy dane świadczenie stanowi

dochód wymaga zastosowania wykładni literalnej przepisów, które enumeratywnie określają zakres dochodu oraz katalog wyłączeń.

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz orzecznictwo sądów administracyjnych, należy uznać, że stanowisko organu było prawidłowe.

Komisja Skarg Wniosków i Petycji Rady Miejskiej w Myślenicach na posiedzeniu w dniu 25 maja 2026 roku złożyła wniosek, o uznanie skargi za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe skargę uznaje się za bezzasadną.